

POSTANOWIENIE

Dnia 21 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie skargi P. K. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 22 kwietnia 2016 r., sygn. akt IV Ca (...), wydanego w sprawie

z powództwa M. M.

przeciwko P. K.

o alimenty,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 kwietnia 2017 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać: oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części, przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy, wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

W judykaturze przyjmuje się, że wszystkie wymogi skargi wymienione w art. 424⁵ § 1 k.p.c. muszą być spełnione, aby pismo strony można było uznać

za skargę (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 listopada 2007 r., III CNP 78/07, nie publ.). Brak któregokolwiek z elementów konstrukcyjnych skargi jest brakiem istotnym, nieusuwalnym w postępowaniu naprawczym i powoduje jej odrzucenie *a limine* (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2006 r., III CNP 26/05, nie publ.).

Przedstawiona skarga przedmiotowym wymogom nie odpowiada, a jej wady mają charakter nieusuwalny. Skarga nie spełnia bowiem wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 3 i 5 k.p.c.

Obowiązek wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne jest wymogiem odrębnym od powinności przytoczenia w skardze jej podstaw oraz ich uzasadnienia. Wskazanie przez skarżącego jedynie przepisów postępowania, które zostały - w jego ocenie - naruszone przez sąd, nie spełnia wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. Orzeczenie może być niezgodne z prawem nie dlatego, że zapadło z naruszeniem przepisów postępowania, ale ze względu na to, że narusza określony przepis prawa materialnego. W przypadku, gdy podstawą skargi jest naruszenie przepisów postępowania i skarżący kwestionuje zasadność merytorycznego rozstrzygnięcia sądu, to powinien wskazać przepis prawa materialnego, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne. Tak rozumianego obowiązku skarżący nie spełnił.

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c., skarżącego obciąża obowiązek przedstawienia wyczerpującej i przekonywującej analizy prawnej przepisów dotyczących środków zaskarżenia, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub z innych przyczyn nie mogłoby odnieść skutku. Skarżący powinien wykazać, że od zaskarżonego wyroku nie przysługuje środek prawny, przy pomocy którego mogłoby nastąpić wzruszenie zaskarżonego orzeczenia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7 - 8, poz. 140). Nie chodzi tylko o skargę kasacyjną, ale także o skargę o wznowienie postępowania oraz o inne środki prawne pozwalające na zmianę lub uchylenie orzeczenia, ewentualnie służące pozbawieniu lub ograniczeniu wykonalności. Skarżący musi zatem przedstawić w skardze te okoliczności w sposób wyczerpujący i niebudzący wątpliwości oraz dowieść ich istnienia i odpowiednio

uzasadnić. Skarga, ani jej uzupełnienie, nie zawierają szczegółowej analizy prawnej przepisów dotyczących środków zaskarżenia, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub z innych przyczyn na pewno nie mogłoby odnieść skutku.

Z tych względów Sąd Najwyższy uznał, że skarga nie spełnia wymagań przewidzianych w art. 424⁵ k.p.c. i orzekł jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

jw